04/07/2019

Ο θαυμαστός βίος του Οσίου Αθανασίου του Αθωνίτου

/ Βίοι Αγίων

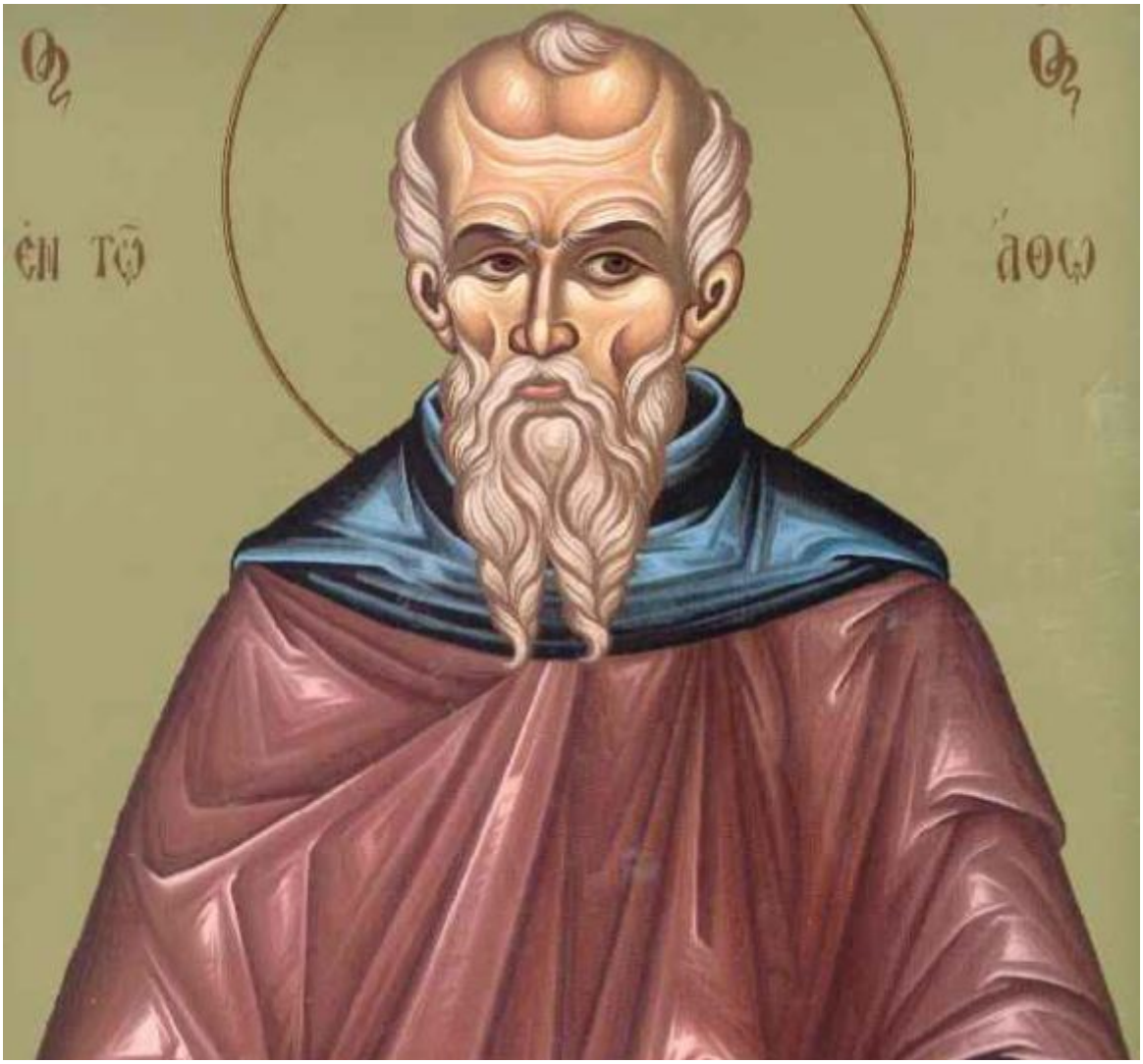

Ὁ Ὅσιος Ἀθανάσιος (σ.σ. τιμάται αύριο), ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπὸ τὴν Τραπεζοῦντα, προέρχονταν ἀπὸ πολὺ εὐσεβῆ καὶ εὔπορη οἰκογένεια. Ἡ οἰκογένειά του, τοῦ προσέφερε ὅλα τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ τὶς σπουδές του, τὶς ὁποῖες τὶς ὁλοκλήρωσε στὴν Κωνσταντινούπολη.

Ἐκεῖ τοῦ γεννήθηκε μέσα στὴν ψυχή του ἡ ἐπιθυμία νὰ γίνει μοναχὸς καὶ νὰ φθάσει στὰ ἄκρα τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Γὶ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸν λόγο, πῆγε στὸ ὄρος Κυμινᾶς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου βρισκόταν ἕνα μοναστῆρι τοῦ ὁποίου ἡγούμενος ἦταν ὁ Μιχαήλ, ὁ ἐπονομαζόμενος Μαλεΐνος. Ἔτσι ἀνάμεσα στοὺς μοναχούς, συγκαταριθμήθηκε καὶ ὁ Ἀθανάσιος.

Στὸ λίγο χρονικὸ διάστημα ποὺ ἦταν στὸ Μοναστῆρι, διακρίθηκε γιὰ τὶς ἀρετὲς καὶ γιὰ τὴν ἀσκητική του ζωή.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔφθασε σὲ ὕψιστα σημεῖα ἀρετῆς καὶ τὸν τιμοῦσαν ὅλοι, ἀποφάσισε νὰ φύγει καὶ πῆγε στὸν Ἄθωνα κοντὰ σὲ ἕνα γέρο ἀσκητὴ ὑπακούοντας σὲ αὐτὸν μὲ μεγάλη ταπεινοφροσύνη.

Ἐν συνεχείᾳ μετὰ ἀπὸ Θεία ἀποκάλυψη, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε στὰ ἐνδότερά του Ἁγίου Ὄρους. Ἐκεῖ μετὰ ἀπὸ πολλὲς παρακλήσεις τοῦ αὐτοκράτορα Νικηφόρου Φωκᾶ, μὲ τὸν ὁποῖο γνωρίζονταν, ἔχτισε ἕναν ναὸ πρὸς τιμὴν τῆς Παναγίας.

Ἐπίσης ἔφτιαξε πολλὰ κελιὰ γιὰ τοὺς μοναχούς. Μετὰ λοιπὸν ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ θυσίες, δημιούργησε τὴν ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀρχαιότερη μονὴ στὸ Ὄρος καὶ τιμᾶται ἐπ’ ὀνόματι τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου.

Στὴν συνέχεια ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο μαρτυρικό. Συγκεκριμένα ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ μετασκευαστεῖ ἡ ὀροφὴ τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς. Ὁ Ὅσιος, ἂν καὶ σὲ μεγάλη ἡλικία, ἀνέβηκε καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ ἄλλους ἀδελφούς της μονῆς γιὰ νὰ κάνουν τὸ ἔργο. Ἡ ὀροφὴ ὅμως κατέρρευσε καὶ καταπλάκωσε τὸν Ὅσιο μαζὶ μὲ τοὺς ὑπόλοιπους ἀδελφούς.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ’. Τὴν ὡραιότητα.
Τὴν ἐν σαρκὶ ζωήν σου κατεπλάγησαν, Ἀγγέλων τάγματα, πῶς μετὰ σώματος, πρὸς ἀοράτους συμπλοκάς, ἐχώρησας ἀοίδιμε, καὶ κατετραυμάτισας τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· ὅθεν Ἀθανάσιε, ὁ Χριστός σε ἠμείψατο πλουσίαις δωρεαῖς. Διὸ Πάτερ πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἕτερον Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α’. Τῆς ἐρήμου πολίτης.
Τὸν ὑπέρλαμπρον λύχνον τὸν ἐν Ἄθῳ ἐκλάψαντα, τῆς ἀθανασίας τῇ αἴγλῃ διὰ βίου λαμπρότητος, τῆς πράξεως τὸν ὅρον τὸν σαφῆ, τὴν στήλην τῶν λαμπρῶν θεωριῶν, Ἀθανάσιον ὑμνήσωμεν, τὸν κλεινόν, ἀπὸ ψυχῆς κραυγάζοντες· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ φωταυγοῦντι διὰ σοῦ, τοῦ Ὄρους τὰ συστήματα.

Κοντάκιον. Ἦχος β’. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Χριστοῦ τὸ ζυγόν, λαβὼν Ἀθανάσιε, καὶ σοῦ τὸν σταυρόν, ἐπ’ ὤμων ἀράμενος, μιμητὴς πανάριστος, τῶν αὐτοῦ παθημάτων γέγονας, κοινωνός τε τῆς δόξης αὐτοῦ, τῆς θείας μετέχων καὶ ἀλήκτου τρυφῆς.

Ἕτερον κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ’. Τὴ ὑπερμάχω.
Ὡς τῶν Ὁσίων κοινωνὸν καὶ τύπον ἄριστον
Καὶ τῶν ἐν Ἄθῳ ὁδηγὸν καὶ προεξάρχοντα
Ἀνυμνοῦμέν σε οἱ δοῦλοί σου, θεοφόρε.
Ἀλλ’ ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον
Ἐκ ποικίλων συμφορῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον
Τοὺς βοῶντάς σοι· Χαίροις Πάτερ Ἀθανάσιε.

Μεγαλυνάριον.
Τὸν τῆς ἡσυχίας θεῖον πυρσόν, καὶ τῶν ἐν τῷ Ἄθῳ, Μοναζόντων καθηγητήν, τὸν τὰς πανουργίας, ἐχθροῦ νενικηκότα, ὑμνήσωμεν συμφώνως, νῦν Ἀθανάσιον.